

OTHER DESERT CITIES

Europapremiere
AARHUS TEATER SCALA
12. oktober 2012

VELKOMMEN TIL EUROPAPREMIERE I ET NYT SCALA

På Aarhus Teater er vi stolte af at byde publikum velkommen til europapremieren på *Other Desert Cities* i en nyrenoveret Scala-sal.

Det er en fornem og generøs donation fra Købmand Herman Sallings Fond, der har gjort renoveringen af Scala og de tilhørende publikumsarealer mulig.

I foråret 2012 rykkede håndværkerne ind på Aarhus Teater for at foretage en gennemgribende renovering af vores gamle bygning. Scalas scene og sal er bragt op til en nutidig standard, hvad angår både teknik og komfort. Publikumsarealerne omkring scenerne er blevet moderniserede, og billetkontoret er flyttet tilbage i nye, tidssvarende rammer i selve teaterbygningen.

Det er alt sammen sket som et naturligt led i Aarhus Teaters vision om at tilbyde teater som en helhedsoplevelse. At gå i teatret er mere end at sidde i salens sæder og se, hvad der foregår på scenen. En aften i teatret er også, at føle sig godt tilpas fra man ankommer, til man bryder op og at nyde samværet med andre teatergæster.

Teatret har ønsket at fejre de nye rammer med en moderne og aktuel tekst. Derfor har vi valgt at genåbne Scala med dramatikeren Jon Robin Baitz' både barske og kærlige familiedrama *Other Desert Cities*. Stykket havde premiere på Off-Broadway i New York i januar 2011. Det vandt Outer Critics Circle Award for Outstanding New Off-Broadway Play, og i november 2011 fik *Other Desert Cities* premiere på Broadway. Nu er turen kommet til Europa og Aarhus Teater.

God fornøjelse!

Aarhus Teater

Waage Sandø
Marie Louise Wille

Waage Sandø
Marie Louise Wille
Ghita Nørby

Jesper Dupont

Inge Sofie Skovbo
Marie Louise Wille

Ghita Nørby
Waage Sandø

CALIFORNIA DREAMIN' GONE SOUR?

Af **Steffen Gram**

Steffen Gram var DR's korrespondent i USA
fra 1983 til 1987 og igen fra 2005.

Musikken bragede. Gæsterne dansede i lange rækker, der snoede og bugtede sig. Øjne strålede. Begejstring. Sejr! Og det var en sejr, de fejrede, sygeplejerskerne. Klimaks på en uforsonlig politisk kamp. Og fjenden var faldet. De havde slået guvernøren og republikaneren Arnold Schwarzenegger. Det var i november 2005.

Den cigarrygende "terminator", der var blevet Californiens "guvernator", havde erklæret krig mod de offentlige ansatte – sygeplejersker, politifolk, brandfolk, skolelærere. Han havde sagt, at sygeplejerskernes fagforening førte deres egen politik for at pleje deres egne særinteresser, og at sygeplejerskerne hadede ham, fordi han "kicked butt" – sparkede røv.

Da sygeplejerskerne og fagforeningerne havde kastet mere end 100 millioner dollars efter en gigantisk tv-kampagne mod Schwarzenegger og hans forslag om stramninger af bl.a. fagforeningernes rettigheder, var "guvernatoren" blevet "terminated". Det var det, de fejrede på en restaurant den aften neden for Beverly Hilton Hotel i Beverly Hills.

Inde på hotellet havde Arnold Schwarzenegger erkendt sit nederlag. Han ville, sagde han, lære af nederlaget. Det gjorde han. Den republikanske guvernør tog tilbage til Californiens hovedstad Sacramento, fyrede sine nærmeste republikanske rådgivere – og ansatte en af Californiens skarpeste politiske hjerner som stabschef; Susan Kennedy, livslang demokrat, åbent lesbisk og alkoholiker – på det tidspunkt under behandling.

Men det var efter den aften, hvor sygeplejerskerne festede. Neden for Hilton trak festen ud. Jublen steg nogle oktaver, når berømt heder og stjerner troppede op for at juble med dem. Det var trods alt Beverly Hills i Los Angeles. Da de liberales ikon Warren Beatty stod ud af limoen og gik ind med Anette Bening ved sin side, ville jublen ingen ende tage. Schwarzenegger og republikanerne havde fået en blodtud – og da Warren Beatty havde forsikret sig om, at jeg ikke var fra østrigsk tv, øste han af sine betydelige talegaver og foragt for republikanerne.

Græsroddernes sejr over Schwarzenegger var et af de dramatiske vendepunkter, der altid har præget politik i Californien – denne stat, der i virkeligheden er mere en nation end en stat. Da det gik bedst, havde Californien verdens 7. største økonomi – i skarp konkurrence med Frankrig. Nu er økonomien skrumpet til verdens 9. største. Det sydlige Californien er hårdt ramt af – selvforskyldt? – krise, og hele byer er gået i betalingsstandsning. Fængslerne er overfyldte, selvom Schwarzenegger forsøgte at eksportere indsatte til andre stater. Skolerne er un-

derforsynede med lærere, hvad der truer statens berømte undervisningssystem. Mens immigranter strømmer ind, strømmer hvide velhavere ud.

Som altid er intet statistisk i USA's største, mest vidunderlige, mest uregerlige stat, på godt og ondt.

For Californien er meget mere end turen gennem Death Valley, videre til San Francisco og Los Angeles, set gennem turistens optik.

Californien er Mojave ørkenen og de tørre områder i syd-øst. Der er indvandrernes Los Angeles, der har trukket den californiske økonomiske udvikling siden Anden Verdenskrig. Der er velhavernes Los Angeles. Stjernernes Los Angeles. Flippernes Los Angeles. De hjemløses Los Angeles.

Der er kulturelle, fascinerende og dekadente San Francisco, hvor hippierne og flowerpower-bevægelsens efterkommere stadig leder efter forældregenerationens fortid i San Franciscos Ashbury Heights-kvarter.

Californien er Silicon Valley syd for San Francisco, stadig verdens centrum for teknologisk udvikling og hjemsted for Apple for eksempel, med cool vidunderbørn, der skaber fremtidens digitale mirakler. Der er universiteterne, der producerer Nobelprismodtagere som ingen andre.

Californien er Central Valley, hvor farmerne og de spansktalende indvandrere fra syd har produceret landbrugsvarer til det ganske USA's overforbrug i årtier – og som nu mangler vand i kølvandet på tørke. Californien er Napa Valley og Sonoma County, der leverer noget af verdens bedste vin. Californien er storslået natur. Redwood Country med de majestætiske træer, der var store, allerede da Jesus spredte budskabet på jorden, mod nord op forbi Russian River, hvor de russiske indvandrere gik i stå.

I dag cruiser bikere ned ad de californiske highways på deres harley'er med flagrende grå lokker og tunge maver. I det tyndtbefolkede Californien nord for San Francisco, op mod Eureka og videre til Oregon, dukker alternative bofællesskaber og organiske småbrug op fra en anden tid.

Der er luft i Californien. Højt til loftet. Plads til alle – hvis de altså vælger at blive. Californien er som en ø, skilt fra resten af USA, fjernt fra det politiske cirkus i Washington DC, der hører en anden verden til. For Californien har sin egen politiske slagmark, hvor sejrens pendul svinger dramatisk fra side til side mellem demokrater og republikanere, mellem karismatiske personligheder, og hvor millionerne sidder løst hos dem,

der har dem, når politikerne – og præsidentkandidaterne – kommer forbi og beder om bidrag til deres valgkampagner.

Præsident Barack Obama er den progressive kulturelites ikon. Med George Clooney i spidsen har skuespillere og filmproducenter i Hollywood spædet solide millioner til hans valgkampagne.

Pengestærke republikanere troppede også talstærkt op, da Mitt Romney holdt fundraising for sin valgkampagne på samme Beverly Hilton – hvor Schwarzenegger erkendte sit nederlag syv år tidligere. 1500 billetter gik til priser fra 1.000 til 50.000 dollars per styk. Komikeren Dennis Miller underholdt. De honoratiores, der virkelig pungede ud fik oven i købet taget billeder med kandidaten. Og Mitt Romney drog videre med seks millioner tiltrængte dollars til at føre valgkamp for.

Men republikanerne i Californien er en skygge af deres gamle jeg og fortidens magt. Der var engang for årtier siden, før og efter Anden Verdenskrig, hvor progressive republikanere byggede veje, skoler og universiteter, hvor Californien blev den økonomiske mastodont med skibsværfter, flyfabriker og en enorm rustningsindustri. Og hvor befolkningen voksede fra 7 millioner i 1940 til 17 millioner i 1963. Det var dengang, Californien var en republikansk stat.

Immigranterne fra resten af USA vendte lidt efter lidt op og ned på datidens Californien. Arbejderne var kommet for at blive, meldte sig ind i fagforeninger og demokraterne vandt guvernørposten i 1958.

Men Californien var – og er – anderledes, og i mange henseender et levende varsel om, hvad der sker i resten af USA. Og at være demokratisk ledet er langt fra ensbetydende med at være godt ledet. Raceurolighederne i Watts i Los Angeles og student oprøret i midten af 1960'erne fik en ny politiker på banen, en tidligere demokrat, der kanaliserede de konservative familieværdier og bekymringer – Ronald Reagan. Han blev guvernør – og i 1980 valgt til USA's næste republikanske præsident fra Californien inden for bare tolv år, efter Richard Nixon. Og californierne stemte på republikanske præsidenter ved hvert eneste præsidentvalg fra 1968 til 1988 – indtil Bill Clinton brød republikanernes greb om Californien.

Dengang styrede Californiens republikanske "country-club-adel" partiet. Hvide velhavende mænd og deres familier, der levede fjernt fra den hårde californiske virkelighed – hvor det cool look på de surfende langs de sydcaliforniske kyster intet havde at gøre med millioner af hårdtarbejdende immigranter

– legale som illegale – og efterhånden intet havde at gøre med de nye konservative, uforsonlige tendenser i det republikanske parti, der udviklede sig gennem 1990'erne og 00'erne. Fortidens progressive konservative republikanske adel – som Lyman Wyeth i *Other Desert Cities* – mistede position og indflydelse, også i det republikanske parti. Vælgerne stemte demokratisk. Over to tredjedele af vælgerne stemte på de demokratiske præsidentkandidater – i 2000 Al Gore, i 2004 John Kerry og i 2008 Barack Obama. Og det demokratiske parti sidder tungt på magten i Californien.

I dag er det republikanske parti om ikke udslett, som den konservative hovedstadsavis i Washington DC, Washington Times, rapporterede i sommer, så dog sygnet hen i en sådan tilstand af lammelse, at det er svært at få øje på. Det fik en af partiets yngre kometer, Chuck DeVore, der var republikansk medlem af den californiske kongres og medlem af budgetudvalget, til at trække teltpælene op, skifte de californiske nummerplader på Cadillac'en ud med texanske plader – og flytte til En-Stjerne-Staten.

I Californien forsøger den demokratiske guvernør Jerry Brown – ja, den Jerry Brown, der var kæreste med sangerinden Linda Ronstadt og guvernør dengang fra 1975 til 1983 – at føre sin stat ud af det økonomiske morads. Da han trådte til efter Schwarzeneggers forsmædelige farvel til guvernørpost og ægteskab, var Jerry Brown overbevist om, at han med sine talenter for samarbejde kunne få alle parter i det californiske kaos til at arbejde sammen mod et fælles mål, at redde Californien fra den sikre nedtur og fremtidige middelmådighed. Det arbejder han stadig på.

Jeg krydser fingre for, at det lykkes! For USA, amerikanerne og amerikansk kultur vil blive uendeligt meget fattigere, hvis den californiske drøm brister!

Inge Sofie Skovbo

Waage Sandø
Ghita Nørby

Marie Louise Wille
Jesper Dupont

DET ER FØRST OG FREMMEST ET MENNESKELIGT DRAMA

INTERVIEW med instruktør **THOMAS BENDIXEN (TB)**
Af dramaturg **SUSANNE HJELM PEDERSEN (SHP)**

SHP: Hvad var det, der tiltrak dig ved *Other Desert Cities*?

TB: Det, der tiltrak mig, var, at stykket bygger på den gode, klassiske realismetradition - altså teatret som et sted hvor vi fortæller om os selv og familien.

Other Desert Cities starter i en lys tone, og så laver dramatiker en et klassisk dramaturgisk trick – han lader historien foregå over en enkelt dag. Det vil sige, at han lader dramaet gå fra lyset over i mørket såvel i døgnet som i karakterernes liv. Det centrale er selvfølgelig, at intet er, som vi tror, det er – og det skaber godt drama.

SHP: Stykket er historisk på den måde, at det foregår i 2004. Hvilke overvejelser har du gjort dig i den forbindelse?

TB: Jamen det betyder, at angrebene den 11. september næsten lige har fundet sted, og jeg vil påstå, det er noget af det mest traumatiske, der nogensinde er hændt den amerikanske nation. Det var stærke, nationale symboler det lykkedes fjenden at skade. Det var så grænseoverskridende traumatisk og ydmygende, at det ramte hver eneste amerikaner, og derfor kom der i kølvandet på angrebene en modreaktion i form af nationalisme. I årene efter var det mere end nogensinde før forkert at diskutere, hvem der var de gode og de onde, for det herskede der ingen tvivl om – amerikanerne var de gode. Det kan måske også forklare, hvorfor republikanerne på det her tidspunkt var mere republikanske end nogensinde før. Og i den tid møder vi familien Wyeth. På den måde er det vigtig, at stykket ikke foregår nu men så kort tid efter 11. september. Chokket sidder stadig i kroppen på karaktererne og hele den følelse, der eksisterer mellem dem, som man kan kalde nervespændthed, handler også om USA's tilstand på det tidspunkt.

SHP: Det er en meget amerikansk ramme – hvordan har det været at arbejde med for spillerne og for dig som instruktør?

TB: Birgitte Mellentin, scenografen, har sørget for at lave en amerikansk ramme om historien, men ellers interesserer vi os for, hvad det vil sige at være en mor, en far, en datter, en søn eller en moster med de værdier, som manuskriptet fortæller os, de enkelte karakterer har. Mennesket må nødvendigvis gå forud for både det politiske og det amerikanske, for jeg tror på, at både i livet men især i dramaet er det sådan, at en karakter defineres mere ud fra sine handlinger end ud fra det, der siges.

SHP: Du har flere gange talt om, at forældreparret Polly og Lyman er et spejl på Reagan-parret, som i stykket er deres gamle venner.

TB: Begge par kommer fra underholdningsindustrien i Hollywood, og det er vigtigt at forstå, at underholdning og politik hænger fuldstændig sammen i USA. Hvis man vil være politiker, handler det om at have karisma og star quality frem for indhold. Og så handler det selvfølgelig om de konservative familieværdier. Om konen, der støtter manden. Den historie er Nancy og Ronald Reagans, og her har vi så et par, der spejler dem, og derfor har dramatikerne gjort dem til Ron og Nancys bedste venner.

Det handler også om, at der i 1950'erne og 1960'erne fandtes nogle andre værdier omkring det at være republikaner. Der foregik jo et industrielt mirakel i USA. Alle fik mulighed for at få eget hus og egen bil, og i reklamerne så man husmødre, der dansede rundt om deres nypudsede køkkenmaskiner. Det kommer Polly og Lyman fra, og de tror på de konservative værdier. Men så forandres verden. 1970'erne kommer, og i USA sker der ting så som ungdomsoprøret og modstanden mod Vietnamkrigen, og hvis man ikke flytter sig som menneske – og det gør Polly og Lyman af forskellige grunde ikke – så kommer man til at fremstå som meget fundamentalistiske, gammeldags og næsten rabiate.

SHP: ...Og i modsætning til dem har vi så børnene?

TB: Ja, det skaber en generationskløft, som er klassisk i den her form for drama. Men det er også en politisk kløft, som siger noget om USA og verden. Vi har to børn, der har reageret imod deres forældre. Den ene ved at være erklæret demo-krat og den anden ved at være dybt apolitisk. De sidder fast i den her modreaktion, og det er heller ikke nogen holdbar løsning, for det illustrerer ikke nødvendigvis, hvad de gerne vil med deres liv.

SHP: Hvad betyder det, at der er så mange referencer til virkeligheden i stykket?

TB: Det betyder, at vi bliver nødt til at forholde os til, at det faktisk er en virkelig ramme. Det er ikke kun fantasi, og det er derfor, at genren er realisme. Det beder os om at tage stilling til det virkelige liv her og nu. Stykket er jo helt nyskrevet, og vi er så heldige at få lov til at tage fat på det i Danmark allerede nu. Det er netop grunden til, at vi skal sætte det op, selv om det er et amerikansk stykke. Det diskuterer vores liv her og nu, og det er den følelse af nuet, dramatikerer dyrker ved hele tiden at referere til den virkelighed, der omgiver os.

SHP: Det lader til, at det større, politiske verdensbillede hænger nøje sammen med generationskløften i dramaet. Hvordan har du arbejdet med de to lag i prøveprocessen?

TB: Når jeg taler med skuespillerne om tematikken i stykket, så prøver jeg at gøre det klart, at vi på den ene side har det menneskelige lag, som er det, der sker mellem os i rummet her og nu, og på den anden side har vi det, man kunne kalde helikopterperspektivet. Det er deroppe fra, vi kan få øje på, at det, der foregår på scenen, er et symbol på en konflikt i et land - men det kan man ikke spille! Hvis man spiller det, så bliver både stykket og karaktererne udramatiske. Så derfor er det symbolske lag noget, der ligger som en strøm under selve det, vi ser på scenen. Det er noget, publikum kan digte ind i det, de ser, ligesom det i bund og grund er mig, der fortolker på en bestemt måde, når jeg påstår, at dramatikerer også vil noget andet og mere end et familiedrama. Men når det er sagt, så er det vigtigt at pointere, at symbollaget faktisk optræder i replikker, der henviser til værdier – altså historiske tidspunkter eller personer man støtter. For eksempel når

Polly og Lyman refererer til Ron og Nancy, og omvendt når de unge bruger dem som fjendebilleder. Stykket kan derfor godt ses som værende politisk, men det er først og fremmest et menneskeligt drama, hvor konflikten er familiens.

SHP: Karaktererne i stykket virker til at være produkter af en samfundsudvikling. Hvordan kommer det til udtryk for os som publikum?

TB: Nu foregår det jo i USA, og det er en anden kultur end vores, men vi har det tilfælles, at vi begge er kulturer, der bygger på vestlige, demokratiske værdier. Der, hvor vi kan sammenligne deres samfundsudvikling med vores, er, at de også befinder sig i en situation, hvor verden er blevet uoverskuelig – vi er alle sammen bange. Vi beskriver os selv som en modsætning til ”de andre”, og det skaber et mindre nuanceret blik på verden. Det er simpelthen for uoverskueligt at være nuanceret. Vi definerer for eksempel os selv som tilhørende en bestemt politisk overbevisning, og så putter vi os selv ind i den boks, for så har vi et ståsted i verden. Den form for identitet er muligvis god – den er sikkert nødvendig. Men nogen gange kan der ske det, at det bliver så firkantet, at alt andet bliver ens modstander.

SHP: Hvordan er det her meget amerikanske stykke relevant for et dansk publikum?

TB: Jeg synes først og fremmest, det er relevant på det menneskelige plan. Vi har alle sammen en rolle i en familie, vi kender alle til de smertefulde konflikter i familien, og vi kender alle til, at det er dem, vi elsker højest, vi sårer mest. Hvorfor er det sådan, hvad er det for en brist? Man kan spørge sig selv, om der er kærlighed nok mellem de her mennesker til, at de kan overleve det, de udsætter hinanden for. Og det skal vi tage stilling til; både som mennesker, der indgår i familier, men også fordi vi var en del af det, der skete efter 11. september. Vi var en af de nationer, der fulgte den amerikanske politik parallelt, og jeg vil ikke sige, om det var rigtig eller forkert, men det var det, vi gjorde. Det handler lige så meget om det, som det handler om USA. Og derfor er vi i familie med både amerikanerne og familien Wyeth – måske mere end vi tror.

Inge Sofie Skovbo
Marie Louise Wille

Ghita Nørby
Waage Sandø

Marie Louise Wille
Jesper Dupont

Marie Louise Wille
Waage Sandø

Ghita Nørby

Ghita Nørby
Inge Sofie Skovbo

ORDLISTE

Palm Springs: Ligger i Californien cirka 175 kilometer øst for Los Angeles. Der bor omkring 45.000 mennesker, og solen skinner 350 dage om året. Flere Hollywoodstjerner har igennem årene haft deres hjem i Palm Springs, og byen huser flere pragteksemplarer på californisk modernisme fra midten af forrige århundrede.

Palm Canyon Drive: Hovedgaden i Palm Springs. Den er flankeret af palmer på begge sider.

Sag Harbor: En lille by ved vandet på øen Long Island, der ligger udfor New York City på østkysten. Der bor omkring 2.200 mennesker.

Venice Beach: Et kvarter i Los Angeles, Californien. Området har en havnepromenade, hvor der er masser af liv med blandt andet performere og sælgere. Kvarteret var hjem for nogle af de første beat-poeter.

Greenwich Village: En bydel på Manhattan, New York. Kvarteret har gennem de sidste 100 år været kendt for sit kunstneriske klientel og bohememiljø.

Seattle: Storby i staten Washington på USA's vestkyst tæt ved grænsen til Canada.

Stanford og Berkeley: Velansete, prestigefyldte universiteter i Californien. Berkeley er berømt for de første studenteroprør i 1960'erne og antikrigs-demonstrationer mod Vietnamkrigen.

Ronald Reagan (1911-2004): Den 40. præsident af USA fra 1981-1989. Reagans grundlæggende overbevisning var, at statens magt og indblanding skulle begrænses, og han sænkede derfor skatterne og nedbragte statens forbrug. Da Reagan-administrationen nåede sin slutning, havde USA nydt sin længste periode med økonomisk fremgang i fredstid. I udenrigspolitikken søgte Reagan at opnå "fred gennem styrke". I hans embedstid steg forsvarets udgifter med 35 procent.

Nancy Reagan (1921-): Tidligere førstedame og Ronald Reagans anden hustru. Hun var skuespiller som ung, men stoppede karrieren da hun i 1952 giftede sig. Hun kastede i stedet sin opmærksomhed på velgørenhed og brugte blandt andet sin tid på krigsveteraner. Hun havde en fremtrædende og aktiv rolle i Just Say No-kampagnen, der kæmpede mod unges brug af stoffer. Den havde særlig gennemslagskraft op gennem 1980'erne og de tidlige 1990'ere.

Colin Powell (1937-): Udenrigsminister under George W. Bush fra 2001-2005. Han har en fortid i militæret. Powells politiske karriere startede allerede i Reagan-administrationen og fortsatte under George H. W. Bush (fader til George W. Bush).

Donald Rumsfeld (1932-): Forsvarsminister under George W. Bush fra 2001-2006. Det var Rumsfeld, der stod i spidsen for de militære ændringer, der fulgte i kølvandet på terrorangrebet den 11. september 2001. Det var også under Rumsfeld, at USA indledte krigene i Afghanistan og Irak.

Nelson Rockefeller (1908-1979): Moderat republikansk politiker. Han var vicepræsident i 1970'erne og desuden medlem af Rockefeller-familien, som stadig har stor politisk og økonomisk indflydelse i USA.

Totie Fields (1930-1978): Amerikansk, kvindelig performer og komiker, der havde sin storhedstid i 1960'erne og 1970'erne.

Grace Kelly (1929-1982): Amerikansk skuespillerinde. Hun har siden opnået kultstatus.

Frank Sinatra (1915-1998): Amerikansk sanger og skuespiller.

Rock Hudson (1925-1985): Amerikansk skuespiller.

Dinah Shore (1916-1994): Amerikansk sangerinde, tv-vært og skuespillerinde. Hun startede som sanger i 1940'erne og fortsatte karrieren som succesfuld tv-vært frem til 1970'erne.

Betsy Bloomingdale (1922-): Jetsetkvinde fra Californien. Hun er republikaner og brugte sin tid på blandt andet velgørenhed.

Leonore Annenberg (1918-2009): Velgører og politisk engageret republikaner. Hun var medlem af adskillige bestyrelser i kulturinstitutioner så som The Metropolitan Museum of Art.

MGM og Paramount: Amerikanske filmselskaber.

TCM: TV-kanal, der viser klassiske film.

Gourmet og Travel and Leisure: Amerikanske livsstilsmagasiner.

The New Yorker: Et ugentligt magasin, der skriver bredt om politik og kultur med særligt fokus på New York.

Life: Et amerikansk magasin, der i mange år var førende inden for fotojournalistik. Bladet udkom fra 1978 til 2000 som et månedligt magasin.

Lohman's: Butik, der sælger designertøj med store rabatter.

Saks Fifth Avenue: Amerikansk luksusvarehus, der har specialiseret sig i dyre designervarer.

Emilio Pucci: Eksklusivt og dyrt italiensk designermærke, der især er kendt for sit farvestrålende tøj til kvinder.

Udvalgte kilder
www.visitpalm Springs.com/page/about-palm-springs/6375
www.whitehouse.gov/about/first-ladies/nancyreagan
www.whitehouse.gov/about/presidents/ronaldreagan
http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/government/rumsfeld-bio.html
http://history.state.gov/departmenthistory/people/powell-colin-luther

“

On September the 11th, enemies of freedom committed an act of war against our country. Americans have known wars – but for the past 136 years, they have been wars on foreign soil, except for one Sunday in 1941. Americans have known the casualties of war – but not at the center of a great city on a peaceful morning. Americans have known surprise attacks – but never before on thousands of civilians. All of this was brought upon us in a single day – and night fell on a different world, a world where freedom itself is under attack.

Præsident George W. Bush, 20. september 2001.

http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2001/09/20010920-8.html

Waage Sandø
Ghita Nørby

Marie Louise Wille
Jesper Dupont

Waage Sandø
Ghita Nørby

Ghita Nørby

OTHER DESERT CITIES

Af **Jon Robin Baitz**

Isenesættelse
Thomas Bendixen
Scenografi
Birgitte Mellentin

Lysdesign
Mads Nielsen
Videodesign
Signe Krogh

Oversættelse
Niels Brunse
Instruktørassistent
Anuresh Rattan

Polly Wyeth
Ghita Nørby
Lyman Wyeth
Waage Sandø

Silda Gruman
Inge Sofie Skovbo
Brooke Wyeth
Marie Louise Wille
Trip Wyeth
Jesper Dupont

PRODUKTIONSTEAM
Producent
Mikkel Rønnow
Dramaturger
Trine Holm Thomsen/
Hanne Lund Joensen

Marketing
Agnete Krogh
Forestillingsleder
Claus Mydtskov
Sufflør
Anette Walsøe

Lysansvarlig
Kresten Bak Østergaard
Lydansvarlig
Morten Birk

Scenen
Morten Lund
Malersal
Michael Odgaard
Smed
Michael Christensen
Snedker
Erik Wisler
Rekvisitør
Vibeke Pagh Schultz
Skræddersal
Bente Tarp Madsen
Frisør
Jenni Koch

Afvikling lys/lyd og video
Morten Henriksen
Afvikling sminke/mask
Jenni Koch
Annie Brandt Høyer
Påklæder
Janne Boisen

Forlag
Nordiska ApS - København
Originally Produced by
Lincoln Center Theater
New York City, 2010

Programredaktion
Susanne Hjelm Pedersen
Agnete Krogh
Foto fra afsluttende prøver
Rasmus Baaner
Program layout
Jørn Moesgård as
Tryk
EJ Graphic A/S

Tak til:
Unika Håndlavede Smykker
Jessen Briller
Benjamin Pomerleau
Oliver Pomerleau

Europapremiere
Aarhus Teater Scala
12. oktober 2012

Forestillingens varighed
ca. 2 timer og 20 min.
inkl. pause

FORESTILLINGSPONSOR
VILHELM KIERS FOND

MEDIEPARTNER
Jyllands-Posten
www.jp.dk

LEVERANDØRSPONSORER
kvadrat
www.kvadrat.dk

TUHL-SØRENSEN
www.piano.dk

EVENTPARTNERE
[Søren Jensen](#)
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

STIBO
www.stibo.com

Kulturministeriet støtter
Aarhus Teater

AARHUS TEATERS
SAMARBEJDSPARTNERE
Arkitektfirmaet C.F. Møller A/S
Advokatfirmaet Energi & Miljø
AFA JCDecaux as
Bravida Danmark A/S
Dansk Administrations Center A/S
Danske Bank
DEFCO A/S
DELACOUR! DANIA
EJ Graphic A/S
Ejendomsselskabet
Erik Dalsgaard ApS
EL:CON
EPENION
Handelsbanken
Harboe Skilte A/S
Heyday ApS
Holst, Advokater
Hustømmerne A/S
Itide A/S
Jyske Bank
Jørn Moesgård as
KPMG
Lindpro
Malermester Erik Dalsgaard A/S
Mangaard Travel Group
Mediehus Aarhus
Nordea
Nykredit
PwC
Schouw & Co.
Spar Nord Bank
Stark
Aarhus Havn
Aarhus Oliefabriks Fond
for Almene Formål

THOMAS BENDIXEN (instruktør) er uddannet skuespiller fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1997. Som skuespiller har han blandt andet arbejdet på Aarhus Teater, Det Ny Teater, Mammuteatret, Det Kongelige Teater og Grønnegårds Teatret. På film har Thomas Bendixen blandt andet kunnet opleves i *En kort en lang* og *At kende sandheden*. Som instruktør har Thomas Bendixen stået bag forestillinger som *Misantropen* og *Den Gerrige* på Det Kongelige Teater, hvor han senere på sæsonen sætter *Vildanden* i scene. På Grønnegårds Teatret har han instrueret *Den Vægelsindede*, *Den Politiske Kandestøber*, *Libertineren*, *Don Juan* og *Tartuffe*. På Teatret Svalegangen *Prøvebilleder* og på Aalborg Teater *Under Bæltestedet*, *Snart kommer Tiden*, *Mød min hr. mor*, *Håndværkerne* og senest *Den Gyldne Drage*, for hvilken han blev nomineret til en Reumert. I 2010 gæstede han Aarhus Teater med Mammuteatrets trilogi *Fobiskolen*. Han har modtaget teaterkritikernes pris Teaterkatten, Statens kunsthofds præmiering for *Libertineren*, og i år Preben Neergaards hæderslegat for *Tartuffe* på Grønnegårdsteatret.

BIRGITTE MELLENTIN (scenograf) er uddannet scenograf fra Statens Teaterskole i 1987. Hun har skabt scenografi til opsætninger på langt de fleste danske teatre, Operaen, Det Kongelige Teater og Den Jyske Opera samt i Sverige og Norge. Opgaverne har inkluderet klassiske dramatikere som Strindberg, Shakespeare, Molière, Ibsen, Kleist, Oehlenschläger, Holberg og Tjekhov samt moderne dramatikere som Astrid Saalbach, Lars Norén, Botho Strauss, Jess Ørnsbo, Peter Asmussen og Sara Stridsberg. På Aarhus Teater har hun skabt scenografien til *Et vintereventyr* og *På sporet af den tabte tid*, for sidstnævnte modtog hun i 2004 en Reumert pris som Årets Scenograf. Birgitte Mellentin har foruden skabt scenografi til filmene *Wikke & Rasmussen* og Susanne Biers *Det bli'r i familien*.

GHITA NØRBY har gennem en karriere på over 55 år medvirket i en stribe film, samtidig med at hun har plejet en karriere på de skrå brædder. Ghita Nørby er en del af det faste ensemble på Det Kongelige Teater, hvor hun også er uddannet fra i 1955. Ghita Nørby har spillet et utal af roller på Det Kongelige Teater, senest i *Fanny og Alexander* – som bliver genopsat i 2013 - og *En skærsommernatsdrøm*. Hun har gennem årene spillet en bred vifte af komiske og alvorlige roller, fra Shakespeare til de absurde dramatikere, fra Bergman til Lars von Trier. Ghita Nørby har modtaget adskillige priser og udmærkelser, blandt andet Hædersprisen ved Reumert-prisuddelingen i 2003 samt en Æresbodil i 2012 for sin indsats for dansk film gennem årtier. Hun blev i 2006 tildelt medaljen Ingenio et Arti af Dronning Margrethe. Det er første gang Ghita Nørby medvirker i en produktion på Aarhus Teater, som hun tidligere har gæstet med *Arsenik og gamle kniplinger*. Blandt Ghita Nørbys film og tv-produktioner kan nævnes *Dansen med Regitze*, *Freud flytter hjemmefra*, *Det bli'r i familien*, *Riget I og II*, *Hamsun*, *Sekten*, *Her i Nærheden*, *Grev Axel*, *En kort en lang*, *Arven*, *Matador* og *Ørnen* på DR, *Det som ingen ved*, *Julefrokosten* og *De vilde svaner* (tillige medinstruktør).

WAAGE SANDØ var efter endt uddannelse på Privatteatrenes elevskole i 1966 tilknyttet Aarhus Teater i en periode og har siden medvirket i utallige film-, teater- og tv-produktioner. Mest kendt i offentligheden er han nok for sin rolle som Kaj Holger i DR's *Krøniken*. Waage Sandø har udover sin karriere som skuepiller fungeret som teaterchef på en række teatre, bl.a. Odense Teater, Svalegangen, Det Danske Teater og Folketeatret. Waage Sandø har været vidt omkring inden for teater, revy, radio, tv og film, og var fra 1990 i en lang årrække fast tilknyttet Det Kongelige Teater, hvor han også er en fast del af ensemblet i sæson 2012-13. Han har medvirket i film som *Min fynske barndom*, *Kun en pige*, *Tid til forandring* og *Kærlighedens smerte*, for hvilken han modtog en Bodil. Fra tv huskes han også fra serierne *Landsbyen* og *Rejseholdet*. Han har desuden medvirket i en række tv-julekalendere. Endelig har Waage Sandø instrueret et utal af produktioner for såvel teater som tv. I 2010 udgav han på Forlaget Turbulenz sin selvbiografi *Et ekstremt lykkeligt liv*. Waage Sandø gæster senere på sæsonen Aarhus Teater i Kvartetten.

INGE SOFIE SKOVBO er uddannet fra Skuespillerskolen ved Odense Teater i 1978. Hun var herefter ansat ved Odense Teater inden turen gik til København og Det Danske Teater, Nørrebro Teater samt Det Kongelige Teater, hvor hun, som en del af ensemblet i tre sæsoner, havde adskillige roller, blandt andet som Nina i *Mågen* sammen med Ghita Nørby. Inge Sofie Skovbo har desuden haft roller på Cafe Teatret, Bådteatret, Fiolteatret, Folketeatret, Husets Teater, Betty Nansen Teatret, Rialto Teatret og Mammuteatret. Hun var medstifter af Grønnegårds Teatret i 1982. Hun var frem til 1992 en del af ensemblet og sad med i det kunstneriske råd. Inge Sofie Skovbo har været fast tilknyttet Aarhus Teater siden 2004, hvor hun blandt meget andet har spillet Bea i *Gregersen Sagaen*, den gamle i *Undskyld gamle ...*, farmor i *Fanny og Alexander* og senest fru Alving i *Gengangere*. Inge Sofie Skovbo har desuden medvirket i en række film og tv-produktioner, her i blandt *Kun en pige* og *Skyggen af Emma*.

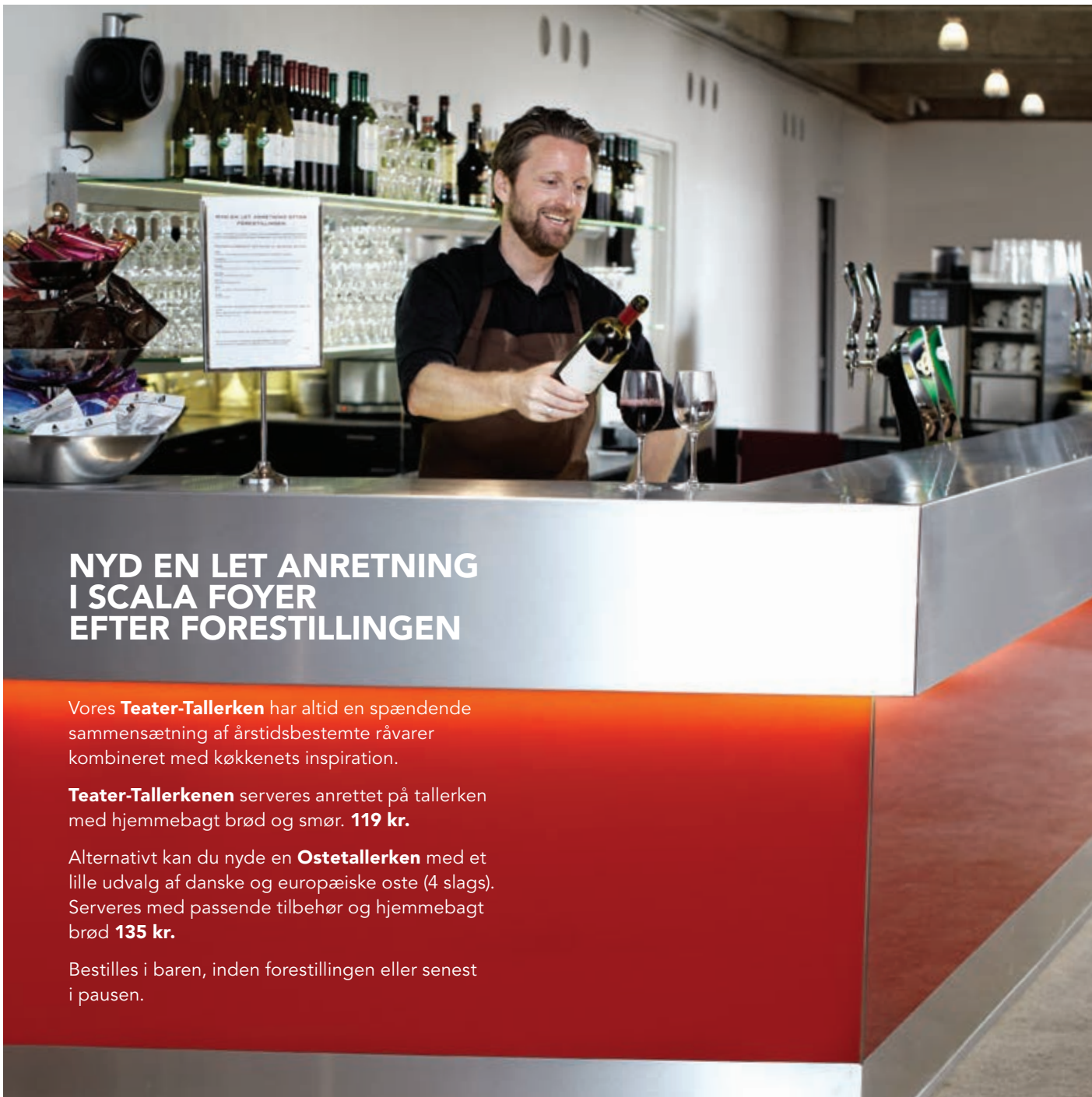
MARIE LOUISE WILLE spillede teater med frie grupper i Stockholm, var medstifter af TEATER GROB og lavede ungdoms-tv for TV2, inden hun tog sin skuespilleruddannelse fra Statens Teaterskole. Herefter var hun en del af Aalborg Teaters ensemble 2002-05, for siden at medvirke i diverse film-, teater- og tv-produktioner, blandt andet som Nora i *Et Dukkehjem* på Betty Nansen Teatret, Mille i tv-serien *Sommer* samt i Peter Gantzlers film *Dreng*. Marie Louise Wille modtog i 2005 en Reumert for Bedste birolle. Hun har også modtaget Reumerts rejselegat for bl.a. Mille, samt Prinsegemalens legat for roller på tv og teatret. Marie Louise Wille har været tilknyttet Aarhus teater siden 2010.

JESPER DUPONT er uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 2010. Jesper Dupont debuterede på Aarhus Teater i forestillingen *Engel* og har siden medvirket i *Kasimir & Karoline* og *Chess*. Desuden har Jesper Dupont haft roller på Det Kongelige Teater, Odense Internationale Musikteater og på Teatret Svalegangen i forestillingen *Besættelse*. Jesper Dupont modtog i 2012 Reumerts Talentpris. Jesper Dupont udgav i 2010 sit debutalbum *Fly High* med 13 af sine egne jazznumre. Jesper Dupont har desuden lagt stemme til diverse tegnefilm, reklamer og tv-programmer. Jesper Dupont kan senere på sæsonen opleves som Prinsen i musicalen *Snehvide* på Aarhus Teater.

Ghita Nørby
Marie Louise Wille

NYD EN LET ANRETNING I SCALA FOYER EFTER FORESTILLINGEN

Vores **Teater-Tallerken** har altid en spændende sammensætning af årstidsbestemte råvarer kombineret med køkkenets inspiration.

Teater-Tallerkenen serveres anrettet på tallerken med hjemmebagt brød og smør. **119 kr.**

Alternativt kan du nyde en **Ostetallerken** med et lille udvalg af danske og europæiske oste (4 slags). Serveres med passende tilbehør og hjemmebagt brød **135 kr.**

Bestilles i baren, inden forestillingen eller senest i pausen.

GLÆD DIG TIL ÅRETS
STORE FAMILIEFORESTILLING

MUSICALEN SNEHVIDE

Danmarkspremiere Store Scene 25. januar 2013

Forårets forestillinger præsenteres i november 2012.
Tilmeld dig vores nyhedsbrev på www.aarhusteater.dk
så får du nyheder før alle andre.

